

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.237 van 23 september 2008
in de zaak X / II

In zake: X
X
die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen:
X
X
X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Congolese nationaliteit te zijn, op 10 april 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 12 maart 2008 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDEVELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekers wordt op 12 maart 2008 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 dec 1980: verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, regelmatig verblijf verstreken sedert 04/02/08”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van “de vorm en inhoudsvereisten van het bevel” en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen dat het bevel om het grondgebied te verlaten ernstige fouten bevat als gevolg van de onzorgvuldigheid bij het invullen van het bevel tot uitwijzing, dat het bevel werd gegeven om uiterlijk op 17 maart 2006 het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van (...) Italië, (...), tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te geven, dat hierbij onderaan wordt vermeld dat indien men over deze vereiste documenten beschikt het betreffende land uit de lijst dient geschrapt te worden, dat dit echter niet is gebeurd, dat Italië nog altijd aangeduid staat als een land dat op basis van dit bevel dient verlaten te worden, dat dit opnieuw aanleiding heeft gegeven tot grote onzekerheid terwijl men bij de betrokken instanties op de hoogte is van hun geldige Italiaanse verblijfsvergunningen. Zij betogen dat negens wordt verwezen en ter kennis gebracht dat het vorig bevel werd ingetrokken nog de redenen waarom dit bevel werd ingetrokken, dat de heer K. zelf via zijn raadsman telefonisch contact heeft moeten opnemen om zich van de intrekking te vergewissen, dat hij echter niet duidelijk op de hoogte is gesteld van de motieven waarom men het vorig bevel heeft ingetrokken, dat de heer K. toch snel een tweede bevel heeft ontvangen zonder verdere uitleg met betrekking tot het eerste bevel, dat deze ernstige tekortkomingen in de procedure opnieuw de standaardisatie van de procedure aantonen waarbij het gehele verhaal wordt genegeerd, dat beslissingen niet ter kennis worden gebracht maar wel al te snel nieuwe bevelen worden uitgevaardigd, dat onzorgvuldig genomen beslissingen aanleiding geven tot grote onzekerheid, dat bovendien geen rekening wordt gehouden met foute beslissingen in het verleden, dat namelijk het eerste bevel tot uitwijzing ernstige gevolgen kan hebben op de gemoedstoestand en de stabiliteit van een gezin met jonge kinderen, dat deze onzorgvuldig opgemaakte beslissing onzekerheid met zich meebrengt waardoor de aandacht voor belangrijke zaken wordt afgewend en dat mensen zoals zij - die via hun opleidingen een bijdrage kunnen leveren aan onze maatschappij - buiten alle procedures vallen die hun statuut kunnen legaliseren.

2.1.2. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St. 20 oktober 2006, nr. 163.900, R.v.St. 8 januari 2007, nr. 166.392). Met “de vorm en inhoudsvereisten van het bevel” wordt geen rechtsregel of het rechtsbeginsel aangeduid zodat er, wat dit onderdeel betreft, geen sprake is van een middel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

De bestreden beslissingen zijn de beslissingen van 12 maart 2008 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Voor zover het betoog van verzoekers is gericht tegen een “vorig bevel” dat men zou hebben ingetrokken, is het onontvankelijk.

In een enig motief overwegen de bestreden beslissingen dat men langer in het Rijk verblijft dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, regelmatig verblijf verstreken sedert 04/02/08. Dit motief wordt niet in concreto betwist.

Verzoekers betogen in essentie dat hen het bevel werd gegeven om het grondgebied van onder meer Italië te verlaten terwijl men bij de betrokken instanties op de hoogte is van hun geldige Italiaanse verblijfsvergunningen. Zij tonen echter niet aan welk nadeel zij lijden bij de bestreden bevelen aangezien hun verblijfsrecht in Italië blijft bestaan zodat zij het vereiste belang ontberen bij dit onderdeel van het eerste middel.

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht “wat betreft de buitengewone omstandigheden van de zaak”. Zij betogen dat hier geen aandacht aan werd besteed, dat verzoeker tijdens zijn aankomstverklaring verschillende redenen heeft aangegeven waarom hij naar België is gekomen, dat met de beweegreden om zich als arbeidsimmigrant en zelfstandige in België te vestigen, rekening moet worden gehouden, dat verzoeker heeft meegedeeld dat hij Italië heeft verlaten voor het opkomend racistisch geweld, dat de kinderen nu op school zijn in Affligem en er zich goed integreren, dat ze opnieuw open bloeien, dat zij niet naar hier komen om te profiteren maar om hun opleiding volledig te kunnen benutten door een meerwaarde te brengen en zelf een gelukkig en stabiel bestaan op te bouwen, dat daar zij reeds lang over een verblijfsvergunning van een Schengen land beschikken zij hopen zich hier dan ook te kunnen vestigen, dat een uitwijzing hen hierin zou benadelen, dat dit werd meegedeeld bij hun aankomstverklaring maar zo te zien niet in overweging werd genomen, dat de motivering die terug te vinden is in het bevel zeer summier is opgesteld, dat verzoeker teleurgesteld was dat deze redenen niet in overweging werden genomen en dat een uitwijzing met als gevolg een destabilisatie van het gezin de zwangere toestand van mevrouw D.B. bemoeilijken.

2.2.2. Met hun betoog “dat de motivering die terug te vinden is in het bevel zeer summier is opgesteld” betwisten verzoekers opnieuw niet in concreto het determinerend motief van de bestreden beslissingen.

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.